

Sygn. akt II PK 244/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa K. K.
przeciwko Miejskiemu Ośrodkowi Pomocy Społecznej w . G.
o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 6 listopada 2019 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 29 czerwca 2018 r., sygn. akt III Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 czerwca 2018 r., III Pa (...) Sąd Okręgowy w Ł. oddalił apelację Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w G. (pозwany), wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w Ł. z 18 października 2017 r., IV P (...), przywracającego K. K. (powódka) do pracy u pozwanego na poprzednich warunkach pracy i płacy.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniósł pozwany, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której pozwany upatruje w naruszeniu przez Sąd Okręgowy przepisów prawa materialnego, dotyczących oceny celowości przywrócenia pracownika do pracy (art. 45 § 2 k.p.) oraz przepisów postępowania dotyczących obowiązku rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym wszystkich zarzutów stawianych wyrokowi Sądu

pierwszej instancji oraz wymogów, jakim powinno odpowiadać uzasadnienie wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, ponieważ w orzecznictwie Sądu Najwyższego rozstrzygnięto już, że konieczność rozwiązania stosunku pracy z pracownikiem zatrudnionym na miejsce zwolnionego pracownika nie stanowi decydującej przesłanki zasądzenia odszkodowania zamiast przywrócenia do pracy przez Sąd orzekający w sprawie z odwołania pracownika od niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę (wyroki Sądu Najwyższego: z 17 lutego 1998 r., I PKN 572/97, OSNAPiUS 1999 nr 3, poz. 83; z 5 sierpnia 2014 r., I PK 41/14, LEX nr 1537265; z 18 maja 2017 r., II PK 111/16, LEX nr 2309596). Z kolei uzasadnienie zaskarżonego wyroku zostało sformułowane w sposób pozwalający prześledzić tok rozumowania Sądu drugiej instancji w zakresie podstaw i sposobu zastosowania przepisów powołanych w skardze kasacyjnej. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazano, jakich to zarzutów apelacyjnych pozwanego Sąd drugiej instancji w ogóle nie rozważała, zaś w sytuacji sformułowania w apelacji rozlicznych zarzutów w zakresie ustaleń faktycznych i oceny dowodów zbiorcze odniesienie się do nich przez sąd odwoławczy dzielący sposób dokonania ustaleń faktycznych przez Sąd pierwszej instancji nie stanowi oczywistego naruszenia przepisów procesowych.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.